

El conte segons Harold Bloom

Harold Bloom és un crític arrogant i capriciós, però ha llegit tots els llibres (si més no, tots els escrits en anglès) i té bona memòria, o sigui que ningú el supera rastrejant influències. Com que dona per suposat que tothom ha llegit tant com ell, sovint resulta difícil seguir el curs dels seus pensaments, però resulta sempre un autor estimulant, fins i tot quan l'entendem, i en particular quan hi estem d'acord.

L'activa editorial madrilenya Páginas de Espuma ha editat *Cuentos y cuentistas*, subtítulat *El canon del cuento*, una recopilació de textos que recomanem a tots els lectors i escriptors de narrativa breu. Bloom estableix que els contes literaris neixen de dues branques: la realista, que inicia Txèkhov i prossegueix Turgueniev, i que als Estats Units es ramifica en Hemingway i culmina amb Raymond Carver; i l'onírica, que inicia Kafka i prossegueix –i potser tanca– Borges. Coincidim amb Bloom quan estableix amb elegància que Carver «va ser un mestre dins els límits que ell mateix es va imposar», i també quan subratlla que Kafka és l'autor més influent del segle vint, al davant de Joyce i Proust. Costa més seguir-lo quan condemna Borges a la segona divisió, per sota de Henry James, però en canvi no li manca raó quan critica que l'autor argentí «no es refia dels seus impulsos».

Bloom és convincent quan constata «l'espiritualitat autocomplaent» de Salinger, quan compara els cosacs que apareixen a l'obra de Tolstoi i de Babel, quan estableix que *El campanar de Melville* és una metàfora de la seva obra posterior a *Moby Dick*. Resulta més difícil acceptar que Edgar Allan Poe sigui un escriptor «abominable», un crític pèssim, un pensador de llocs comuns i autor de metàfores mortes, si bé Bloom el valora com a autor d'un «himne a la negativitat». Tampoc crec que els contes de Nabokov siguin inferiors als de Scott Fitzgerald, de qui Bloom admira un text tan dubtós com *Un diamant tan gran com el Ritz*.

No totes les afirmacions de Harold Bloom són respectables, però sí que ho és ell com a lector ambiciós i arriscat. Al prefaci estableix els criteris que el guien a l'hora de jutjar la literatura: esplendor estètica, poder cognitiu i saviesa. Els dos últims abunden als seus llibres.

Viatge a Mèxic

Proa publica el dietari d'exili inèdit que Jaume Miravittles va escriure sobretot durant cinc mesos del 1941

XAVIER CORTADELLAS xcortadellas@presencia.cat

Jaume Miravittles té trenta-tres anys quan acaba la guerra. És un home vençut, però no un derrotat. Va a París, on viu amb Maria Pintado, Maruja, amb qui s'havia ajuntat l'any 1937. Maruja devia tenir setze anys. Miravittles passava dels trenta. A *D'Europa a Amèrica*, aquest polític figuerenc, militant del Bloc Obrer i Camperol, primer, i d'Esquerra Republicana de Catalunya, després, que va participar de jove en els Fets de Prats de Molló amb Macià i que durant la guerra va ser secretari del Comitè de Milícies Antifeixistes, ens parla, en primer lloc, del periple i de les vicissituds que el duen de Marsella a Mèxic, passant per Orà –llavors colònia francesa– i per Casablanca fins a arribar a Nova York, Mèxic i, de nou, tres anys més tard, Nova York. Acompanyats d'una altra parella de catalans, Met Miravittles i Maria Pintado marxen de París dos dies abans que la ciutat caigui a mans dels alemanys, passen per Tours, Angulema, Bordeus, Seta i Marsella. Maruja s'embarca cap a Mèxic el 31 de març. Miravittles s'ha de quedar perquè el dia abans «arriba una disposició interdint la sortida de França a tots els espanyols d'edat compresa entre els 17 i els 48 anys».

Ha estat Ramon Batalla qui ha recuperat aquest dietari. Miravittles n'havia parlat només un cop, feia molts anys; cap dels seus fills no en sabia res: Batalla va trobar-lo als prestatges del despatx que Miravittles tenia al seu

«D'EUROPA A AMÈRICA. DIETARI D'EXILI»

Autor: JAUME MIRAVITLLES

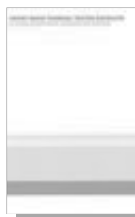
Editorial: PROA / Pàgines: 185 / Preu: 17 €

Un cop perduda la guerra, ja a París, Miravittles va voler iniciar una nova vida als Estats Units, però abans de poder establir-se a Nova York, va haver de passar per Marsella, Algèria, el Marroc i Mèxic, en un periple accidentat. En aquestes circumstàncies, va iniciar aquest dietari, del qual es desconeixia l'existència fins avui.

JAUME MIRAVITLLES

(Figueres, 1905- Barcelona 1988) Polític, periodista, escriptor i home polifacètic. Durant la Generalitat republicana va ser comissari de Propaganda de la Generalitat.

NOVETATS EDITORIALS

«HENRY DAVID THOREAU. TEXTOS ESCOLLITS»

A cura: ANTONIO CASADO

Edita: INSTITUT DEL TERRITORI I EDICIONS 3 I 4

Pàgines: 80

Selecció de materials del pensador nord-americà Henry

David Thoreau, realitzada per l'investigador de la Universitat del País Basc Antonio Casado da Rocha, que ens apropa a l'obra d'aquest filòsof, naturalista i abolicionista, que va posar les bases de l'ecologisme. Les seves idees van influir Tolstoi, Gandhi o Martin Luther King.

«COSES QUE PASSEN»

Autor: GRÉGOIRE BOUILLIER

Traducció: ISABEL OLID

Editorial: ACCENT EDITORIAL

Pàgines: 146 / Preu: 14 €

Relat colpidor de la vida de Grégoire Bouillier, dibuixada amb breus episodis, plens de

comicitat i de violència, una existència on cada detall de la infància troba correspondència en l'edat adulta. Autobiografia o literatura? Després d'haver guanyat el prestigiós Prix Flore el 2002, aquesta *opera prima* ha convertit Bouillier en un autor revelació a França.